

Sanna Sjöswärd, Min mamma är en persisk prinsessa. Norstedts förlag.

”Vi vill gärna tro att våra föräldrar älskar oss och värnar oss. En del gör det och andra inte”.

Fotografen och bildjournalisten Sanna Sjöswärd, en gång medarbetare på Corren, berättar i sin bok *Min mamma är en persisk prinsessa*, om sitt sökande efter rötter. Sanna adopterades av svenska föräldrar från Iran då hon var fyra år gammal. Från ett stökigt och bullrigt barnhem förflyttas hon till ett välmående men tyst medelklassliv på Lidingö. Ett annat barnhemsbarn, Peter, blir hennes lillebror. Det som låter som början till en askungesaga får dock en helt annan fortsättning. Sannas adoptivmamma har svårt att knyta an till Sanna. Hon är själv barn från Finland inflyttad till Sverige, men med problem att se Sannas behov av omsorg och värme. Föräldrarna skils och Sanna blir allt mer ensam. Adoptivpappan isolerar sig med sin nya fru. En stormig tonårstid för henne till USA där hon arbetar som au pair. En stor knöl på benet visar sig vara cancer och Sanna far hem för operation och vård.

Där någonstans händer det ofattbara. Efter annonsering i iranska tidningar hör plötsligt Sannas ursprungsfamilj av sig till henne. Sanna reser till Iran och blir Farzaneh i den fortsatta berättelsen, det namn hon föddes till. Men återföreningen blir komplicerad. Trots värme och kärlek möter hon också en berättelse om svek kring sina första år i Iran. Den biologiska mamman har svårt även hon att ge den omsorg Farzaneh så längtar efter, tuktad av ett fattigt liv och en sträng patriarkalisk värld.

Den som har två hemländer har inget, skriver den rumänsk/svenska journalisten Gabriela Melinescu.

Den känslan förmedlar också Sannas berättelse. Det är historia om en stark längtan efter närhet och trygghet, berättad med insikt och omsorg om det egna jaget.

Föräldrar sviker. Men föräldrars roll kan också vikarieras av andra goda vuxna. I sin omgivning finner Sanna de människor som kan ge henne den närhet man växer av, både i Sverige och i Iran.

Sanna Sjöswärd trollbinder mig med sin berättelse. Det är den bästa biografien jag läst på länge. Den är uppriktig, djärv och iakttagande och pendlar mellan hopp och frustration i en enveten kamp att på något sätt bli delaktig och höra till. Sanna prövar många vägar till denna samhörighet, med åren allt mer konstruktiva och livsbejakande. Med stundtals smärtsam uppriktighet säger hon saker som de är. Den trygga famnen vi drömmer om är

långt ifrån självklar. Men det Sanna, Farzaneh, till slut finner, är den egna identitetens styrka. Att vara sann och kärleksfull mot sig själv. Kanske är det just det som är resans mål.

Jakob Carlander

Ingress: En sommardag 1999 ringer Sanna Sjöswärds telefon. Hon lyfter luren och får för första gången höra sitt persiska namn: Farzaneh. Där börjar en resa som sträcker sig såväl ut i världen som in i själen.

Bildtext:

Sanna Sjöswärd är fotograf och bildkonstnär. Känd sedan förut av Correns läsare. Nu med en stark berättelse om sökande efter rötter.